

ADVIES Nr. 1.452

Zitting van woensdag 17 december 2003

Harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen – Ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van Hoofdstuk 2, 3, 4 en 8 van Titel II van de programmawet van xx december 2003

x x x

2.055-1

ADVIES Nr. 1.452

Onderwerp : Harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen – Ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van Hoofdstuk 2, 3, 4 en 8 van Titel II van de programmawet van xx december 2003

Bij brief van 10 december 2003 heeft de heer F. VANDENBROUCKE, minister van Werk en Pensioenen het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van Hoofdstuk 2, 3, 4 en 8 van Titel II van de programmawet van xx december 2003 met in bijlage een verslag dat in het kort de grote lijnen van de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake vermindering en van de sociale zekerheidsbijdragen op een rijtje zet en een artikelsgewijze toelichting bij het ontwerp van koninklijk besluit bevat.

De bespreking van dit ontwerp van koninklijk besluit werd toevertrouwd aan de Commissie Sociale Zekerheid.

Op verslag van deze Commissie heeft de Raad op 17 december 2003 het volgende advies uitgebracht.

x x x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. INLEIDING

Minister F. VANDENBROUCKE heeft bij brief van 10 december 2003 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van Hoofdstuk 2, 3, 4 en 8 van Titel II van de programmawet van xx december 2003.

De Raad stelt vast dat dit ontwerp van koninklijk besluit twee doelstellingen beoogt namelijk enerzijds uitvoering geven aan de besluiten van de werkgelegenheidsconferentie voor wat het luik inzake de startbanen, de verhoging van de structurele vermindering in het bijzonder de lage lonen- en hoge lonencomponent en de aanpassing van de ondergrens prestaties betreft en anderzijds een aantal technische aanpassingen doorvoeren in de vereenvoudigde en geharmoniseerde regeling van sociale zekerheidsbijdragen waarvan de inwerkingtreding is voorzien op 1 januari 2004.

De Raad vestigt er de aandacht op dat hij geen grondig en exhaustief onderzoek heeft kunnen wijden aan de tekst van het ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van Hoofdstuk 2, 3, 4 en 8 van Titel II van de programmawet van xx december 2003 gelet op het korte tijdsbestek die hem verleend wordt om advies uit te brengen. Dit geldt des te meer omdat het hier om een zeer ingewikkelde tekst gaat.

II. STANDPUNT VAN DE RAAD

De Nationale Arbeidsraad heeft de tekst van het ontwerp van koninklijk besluit artikelsgewijze overlopen en navolgende opmerkingen geformuleerd :

Artikel 1

- Drempel voor de toekenning van de herinschakelingsbijdrage

De Raad stelt vast dat volgens de commentaar bij artikel 1 van het ontwerp van koninklijk besluit het de bedoeling is om in het kader van de sociale inschakelingseconomie het bedrag van de herinschakelingsuitkering waarop de werknemer gerechtigd is, meer conform te maken aan de regeling die voor Activa voorzien is. Zoals voor de activaregeling geldt bijgevolg niet langer een benedengrens van een halftijds contract vooraleer men recht heeft op een herinschakelingsuitkering, maar volstaat de gewone wetgeving inzake arbeidsrecht namelijk minimaal éénderde contract.

De Raad merkt op dat krachtens het KB van 16 mei 2003 tot uitvoering van Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002 (I) betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake vermindering van de sociale zekerheidsbijdragen voor de Activaregeling de voorwaarde van minimum een halftijdse arbeidsovereenkomst inderdaad werd afgeschaft zodat de gewone drempel van één derde arbeidsovereenkomst geldt maar dat in het geval van de Activaregeling de toekenning van de voordelen beperkt is in de tijd.

De Raad vraagt zich evenwel af of het aangewezen is de ondergrens van een halftijdse arbeidsovereenkomst af te schaffen in geval het gaat om een tewerkstelling in stelsels van sociale herinschakeling waar het risico groot is dat voor deze personen blijvend de voordelen van de SINE-maatregel zullen gelden omdat zij niet zullen doorstromen naar de reguliere arbeidsmarkt.

De Raad wijst erop dat het nochtans juist de bedoeling is van de tewerkstelling in de sociale inschakelingseconomie om de personen de nodige arbeidsattitudes aan te leren, zodat zij gemakkelijker kunnen ingeschakeld worden in het normale arbeidscircuit.

De Raad pleit er dan ook voor om voor de SINE maatregelen de ondergrens van een halftijdse arbeidsovereenkomst als voorwaarde te behouden.

- Berekening van het bedrag bij niet voltijdse tewerkstelling

De Raad stelt bovendien vast dat in artikel 1 een pro rata regeling wordt uitgewerkt voor de berekening van het bedrag wanneer de werknemer niet voltijds is tewerkgesteld. In dat geval wordt het maximumbedrag van de maandelijks herinschakelingsuitkering bekomen door 750 euro te vermenigvuldigen met de contractueel wekelijks voorziene tewerkstellingsbreuk in de deeltijdse betrekking.

De Raad vraagt zich af waarom er voor deze werknemers een nieuwe norm wordt ingevoerd en er gewerkt wordt met een forfaitair bedrag van 750 euro. Hij is van oordeel dat zowel om vereenvoudigingsredenen als om billijkheidsredenen deze norm dient geschrapt te worden zodat voor alle activaregelingen (met inbegrip van Activa PVP, Activa Plus en Activa sluiting) enkel het bedrag van ten hoogste 500 euro geldt.

Artikelen 2 en 3 – Inschakeling van de beschutte werkplaatsen en de sociale werkplaatsen in de sociale inschakelingseconomie

De Raad stelt vast dat volgens de commentaar op deze artikelen het de bedoeling is om de beschutte werkplaatsen en de sociale werkplaatsen toe te voegen aan het toepassingsgebied van het systeem van de sociale inschakelingseconomie.

De Raad wijst erop dat hier dezelfde opmerkingen gelden als hij gemaakt heeft bij artikel 1 van het ontwerp van KB.

Bijkomend vraagt de Raad zich bovendien af wat de effecten zullen zijn van de onderbrenging van de beschutte werkplaatsen en de sociale werkplaatsen in de regeling van de sociale inschakelingseconomie.

Artikel R 1 en R 1bis – Berekening van de 3 % verplichting om jongeren aan te werven

De Raad stelt vast dat in artikel R 1, 2° een omschrijving wordt gegeven van het personeelsbestand op grond waarvan de 3 % verplichting om jongeren aan te werven wordt berekend en in artikel R 1bis een omschrijving van de jongeren die in aanmerking komen om aan de 3% verplichting te voldoen.

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, stellen vast dat het startbaanstelsel in uitvoering van de Werkgelegenheidsconferentie wordt vereenvoudigd en gedynamiseerd. Zij menen dat, om verwarring te vermijden, het aanbeveling verdient om in de omschrijving van het personeelsbestand in het uitvoeringsbesluit expliciet de uitsluiting van de startbaanjongeren op te nemen, zodat altijd reeds in de wet was en blijft voorzien.

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, merken op dat op deze wijze er een dubbele versoepeling wordt aangebracht aan de 3 % verplichting om jongeren aan te werven, waarmee zij niet kunnen instemmen : enerzijds tellen de startbaners niet mee voor de vaststelling van het personeelsbestand waarop de 3 % verplichting berekend wordt en anderzijds komen alle jongeren beneden de 26 jaar in aanmerking om de 3 % te berekenen waardoor gemakkelijker voldaan wordt aan de 3 % verplichting.

Artikel R 3 – Aanvraag van de startbaankaart

De Raad stelt vast dat het ontwerp van koninklijk besluit in zijn artikel R3 § 2 bepaalt dat bij de aanvraag van de startbaankaart de aanvrager op vraag van het bevoegde werkloosheidsbureau van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening de volgende stukken moet voorleggen :

- het bewijs dat de jongere ingeschreven is als werkzoekende bij de bevoegde gewestelijke instelling voor arbeidsbemiddeling;
- de diploma's en attesten waarover de jongere beschikt;
- in voorkomend geval de bewijsstukken bedoeld in artikel 23, § 1bis, eerste of tweede lid, van de wet van 24 december 1999.

Voorts stelt hij vast dat de wet van 24 december 1999 in artikel 23, § 1bis, eerste lid voorziet dat de "persoon van buitenlandse afkomst" met elk rechtsmiddel kan bewijzen dat hij beantwoordt aan de definitie ervan, de verklaring op eer inbegrepen. Dezelfde wet voorziet in artikel 23, § 1bis, tweede lid dat de "persoon met een handicap" kan bewijzen dat hij beantwoordt aan de definitie ervan door de mededeling aan de werkgever van een attest van de instelling waaruit zijn inschrijving blijkt.

De Raad is van oordeel dat het verkrijgen van een startbaankaart administratief zo soepel mogelijk moet gebeuren.

- Wat het bewijs van inschrijving als werkzoekende betreft, evenals het bewijs van inschrijving bij een instelling als persoon met een handicap, is hij van oordeel dat moet vermeden worden dat de aanvrager, en a fortiori de werkgever, stukken moet voorleggen waarover de overheid in ruime zin zelf reeds beschikt (bv. IWZ bij VDAB, Forem, enz). Hij meent daarom dat het opportuun zou zijn dat de voor het afleveren van de startbaankaart bevoegde overheidsdienst een gegevenscircuit zou opzetten met de overheidsdienst waarbij deze inschrijvingen moeten gebeuren.
- Wat betreft het voorleggen van de diploma's en attesten waarover de jongere beschikt, wijst hij er op dat dit moet gezien worden in relatie tot het feit dat de doelgroepvermindering voor jonge werknemers tewerkgesteld met een startbaanovereenkomst volgens de bepalingen van het ontwerp van programmawet enkel wordt toegekend aan laaggeschoolde jongeren. Deze worden in artikel 24 van diezelfde wet gedefinieerd als jongeren die geen getuigschrift of diploma van het hoger secundair onderwijs bezitten.

Onverminderd deze opmerking, stelt hij dat de vereiste van het voorleggen van de diploma's en attesten er op gericht is op negatieve wijze de laaggeschooldheid te doen aantonen (namelijk dat men hoogstens een bepaald diploma heeft en andere niet).

Hij is van mening dat het bewijs van de laaggeschooldheid moet kunnen geleverd worden zonder administratieve overlast en hij vraagt dat daartoe de medewerking gevraagd wordt van de onderwijsinstanties en/ of de gewestelijke arbeidsbemiddeling.

- Wat betreft de voorwaarde van "laaggeschooldheid" voor de doelgroepvermindering voor jonge werknemers tewerkgesteld met een startbaanovereenkomst van het type 2 en 3, namelijk de combinatie werk-opleiding, in het ontwerp van programmawet, wil hij herhalen hetgeen hij ook stelt in het advies nr.1.455 van dezelfde datum als onderhavig advies, namelijk dat het deze stelsels hypothekeert en voor deze types zou moeten worden afgeschaft, zoals afgesproken in het kader van de vereenvoudiging zoals opgenomen in de bepalingen van de programmawet van 2002 en het uitvoeringsbesluit van 2003.
- Wat het bewijs betreft dat de persoon met een startbaankaart een persoon van buitenlandse afkomst is, wijst hij er op dat een verklaring op eer is voorzien als mogelijk bewijs in artikel 23, §1bis, eerste lid van de wet van 24 december 1999, zoals ingevoegd door de wet van 1 april 2003. Hij vindt dat ook uit het koninklijk besluit duidelijk zou moeten blijken dat een verklaring op eer een voldoende bewijs hiervan uitmaakt.

Artikel R 6 – Vrijstelling van de startbaanverplichting op basis van een 0,15%-risicogroepen-CAO

De Raad wil de aandacht vestigen op twee aspecten van het nieuwe derde lid van artikel 10, § 1 van het koninklijk besluit van 30 maart 2000¹, zoals opgenomen in artikel R6, 4° van het ontwerp van koninklijk besluit.

Ten eerste, wijst de Raad er op dat deze bepaling stelt dat de vrijstelling van de startbaanverplichting op basis van een 0,15%-risicogroepen-CAO maximaal kan worden toegekend voor een periode van 8 kwartalen, terwijl het koninklijk besluit tot nu toe voorzag dat de vrijstelling kon worden toegekend voor een periode van maximaal twee jaar, die echter hernieuwbaar was.

¹ Koninklijk besluit van 30 maart 2000 tot uitvoering van de artikelen 23, § 3, 27, eerste lid, 2°, 32, tweede en derde lid, 33, § 2, derde lid, 34, 36, 37, § 1, 1°, 39, § 4, tweede lid, en § 5, tweede lid, 42, § 2, 44, § 4, derde lid, 46, eerste lid, 47, § 4, eerste en vierde lid, van de wet van 24 december 1999 ter bevordering van de werkgelegenheid.

Hij wenst dat de vrijstellingsduur niet zou worden gewijzigd en dat de mogelijkheid van hernieuwing van de vrijstelling dus zou worden behouden.

Ten tweede, wijst de Raad er op dat de beslissing van de Minister inzake de vrijstelling slechts van kracht wordt ten vroegste op de eerste dag van het kwartaal waarin de Minister de vrijstelling toekent.

De Raad meent dat vaak tijdrovende administratieve procedures niet de oorzaak van rechtsonzekerheid inzake de vrijstelling mogen zijn. Hij wijst hier des te meer op omdat vanaf 1 januari e.k. het in orde zijn met de startbaanverplichting (waaronder de vrijstelling wordt gerekend) bovendien een voorwaarde wordt voor het verkrijgen van bijdrageverminderingen (jongerenkorting).

Daarnaast wijst de Raad op de feitelijkheid dat sectoren voor hun vereiste CAO afhankelijk zijn van de hernieuwing van de betreffende wettelijke basis en daardoor reeds met een tijdsachterstand vertrekken.

In die zin is het pas laten ingaan van de vrijstelling vanaf het trimester waarin de Minister deze toekent te eenzijdig en niet opportuun, en zou deze vrijstelling moeten kunnen ingaan op het moment waarop de duurtijd van de collectieve arbeidsovereenkomst begint te lopen voor zover de aanvraag geldig is ingediend.

Artikel RR 3nonies – Vrijstelling van de startbaanverplichting voor de privé-werkgevers van de non-profitsector

Wat de invoering van een strikt kwartaalsysteem voor de periode van vrijstelling voor de privé-werkgevers van de non-profitsector² door artikel RR3nonies betreft, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld met betrekking tot artikel R6, 4° van het ontwerp van koninklijk besluit.

² Nieuw artikel 3, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 30 maart 2000 tot uitvoering van de artikelen 30, 39, § 1, en § 4, tweede lid, 40, tweede lid, 40bis, tweede lid, 41, 43, tweede lid, en 47, § 1, vijfde lid, en § 5, tweede lid, van de wet van 24 december 1999 ter bevordering van de werkgelegenheid

Artikel RR6 - Vrijstelling van de startbaanverplichting voor privé-werkgevers op basis van moeilijkheden

Wat de invoering van een strikt kwartaalsysteem voor de periode van vrijstelling voor de privé-werkgevers op basis van moeilijkheden³ door artikel RR6 betreft, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld met betrekking tot de hernieuwbaarheid van de vrijstelling ten aanzien van artikel R6, 4° van het ontwerp van koninklijk besluit.

Artikel RR8 - Vrijstelling

- Algemeen

De Raad merkt op dat het gewijzigde artikel 8 actueel voorziet in een algemene mogelijkheid van vrijstelling voor de werkgever die zich verbindt voltijdse bijkomende banen te creëren.

Deze algemene mogelijkheid wordt vervangen door een mogelijke gecibleerde vrijstelling via een tewerkstellingsovereenkomst voor seizoensondernemingen, fusies, splitsingen en groepen teneinde voor die categorieën specifiek problemen te kunnen ondervangen.

Zonder afbreuk te willen doen aan de specifieke nieuwe bepalingen stelt de Raad de vraag naar de opportuniteit van de afschaffing van de huidige in artikel 8 voorziene mogelijkheid van algemene vrijstelling.

Ten aanzien van de specifieke tewerkstellingsovereenkomst voor groepen wordt meer bepaald aangaande de definitie van een groep opgemerkt dat moet worden vermeden dat deze definitie ongewilde effecten met zich meebrengt buiten de context van de tewerkstellingsovereenkomst in het kader van de startbanen. In die zin is een meer neutrale definitie aangewezen (bijv. uit het vennootschapsrecht).

³ Nieuw artikel 7, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 30 maart 2000 tot uitvoering van de artikelen 30, 39, § 1, en § 4, tweede lid, 40, tweede lid, 40bis, tweede lid, 41, 43, tweede lid, en 47, § 1, vijfde lid, en § 5, tweede lid, van de wet van 24 december 1999 ter bevordering van de werkgelegenheid

- Artikel RR8, §6, laatste lid

De Raad stelt vast dat in artikel RR8, §6, laatste lid voorzien wordt dat wanneer een jongere, tewerkgesteld in uitvoering van de tewerkstellingsovereenkomst eenzijdig een einde maakt aan zijn tewerkstelling, de werkgever drie maanden de tijd heeft te rekenen vanaf de effectieve beëindiging van de overeenkomst waarmee deze jongere tewerkgesteld was, om hem te vervangen. Enkel in dit geval en enkel binnen deze perken kan afgeweken worden van de verbintenis een aantal jongeren tewerk te stellen zonder dat de tewerkstellingsovereenkomst eindigt.

De Raad is van oordeel dat deze bepaling te rigied en limatief is. Ook andere gevallen van beëindiging van tewerkstelling van een jongere (bijv. bij ontslag, bij ontslag om dringende reden of bij beëindiging in gemeenschappelijk akkoord) zouden ook in aanmerking moeten komen en zouden geen aanleiding mogen geven tot het einde van de tewerkstellingsovereenkomst.

Artikel Y 001 – Gelijkschakeling van de periode van langdurige ziekte

De Raad merkt op dat artikel Y001 van het ontwerp van koninklijk besluit een aanpassing beoogt van de maatregel inzake activering van de werkloosheidsuitkeringen als bedoeld in het koninklijk besluit van 19 december 2001 tot bevordering van de tewerkstelling van langdurig werkzoekenden, gewijzigd bij koninklijk besluit van 26 maart 2003.

Met andere woorden, het koninklijk besluit van 26 maart 2003 heeft in het kader van ACTIVA nieuwe situaties gelijkgesteld met het begrip “activering van werkloosheidsuitkeringen”, zoals geschorsten wegens langdurige werkloosheid, herintreders, ex-zelfstandigen en personen die geen studies hebben beëindigd op basis waarvan zij wachtuitkeringen kunnen genieten.

De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 26 maart 2003 met name een werkloze die arbeidsongeschikt is geworden de mogelijkheid biedt zijn periode van arbeidsongeschiktheid gelijk te stellen voor de opening van het recht op vermindering van sociale bijdragen, maar volgens hem toch een ongerechtvaardigde discriminatie laat bestaan in die zin dat geen gelijkstelling mogelijk is voor de persoon die een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid (ziekte, invaliditeit, arbeidsongeval of beroepsziekte) geniet en zijn werk verliest zonder werkloos te zijn geweest.

Hij vraagt dan ook dat teneinde iedere discriminatie te vermijden, een gelijkstelling mogelijk wordt gemaakt voor de langdurig arbeidsongeschikte werknemer voor zover het niet gaat om een aanwerving in dezelfde technische bedrijfseenheid waar hij voordien tewerkgesteld was.

Artikel Y 1 – Aanpassing Activa sluiting voor personen jonger dan 45 jaar

De Raad merkt in het kader van ACTIVA ook op dat artikel Y1 van het ontwerp van koninklijk besluit een wijziging aanbrengt in artikel 7bis van het genoemde koninklijk besluit van 19 december 2001, zoals ingevoegd bij koninklijk besluit van 26 maart 2003, teneinde een activering van de werkloosheidsuitkeringen mogelijk te maken voor de werknemers onder de 45 jaar die werkloos zijn geworden wegens een sluiting van onderneming.

Die personen hebben gedurende 24 maanden recht op een activering van de werkloosheidsuitkeringen op voorwaarde dat zij gedurende minstens 156 dagen werkzoekende zijn geweest in de loop van de maand van indienstneming en de 9 kalendermaanden die eraan voorafgaan.

De Raad vraagt zich af of een dergelijke activering, gevoegd bij de reeds voorziene bijdragenvermindering, wel verantwoord is.

Beide maatregelen zijn immers gericht op alle werknemers slachtoffer van een sluiting, ongeacht hun leeftijd beneden de 45 jaar. Ze zullen dus ook ten koste gaan van andere werkzoekenden die moeilijk(er) inschakelbaar zijn. Ze kunnen, met andere woorden, leiden tot ernstige verstoringen op de arbeidsmarkt.

Beide maatregelen dreigen bovendien de instelling van tewerkstellingscellen bij herstructureringen te doorkruisen, zoals voorzien in de conclusies van de Werkgelegenheidsconferentie en opgenomen in het ontwerp van programmawet.

Artikel X 2

- Factoren betreffende de arbeidsduur - drempel

De Raad stelt vast dat krachtens deze bepalingen de drempel van 0,275 (μ glob) vanaf 1 april 2004 niet meer speelt voor o.m. de deeltijdse tewerkstellingen waarvan de contractueel gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van de werknemer ten minste de helft bedraagt van de gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van de maatpersoon. Het gaat hierbij telkens om de arbeidsduur zoals deze in de trimesteriële aangifte aan de instelling die belast is met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen wordt aangegeven.

De Raad is het eens met de voorgestelde wijziging, die uitvoering geeft aan één van de besluiten van de werkgelegenheidsconferentie.

Dienaangaande merkt hij op dat er in het bijzonder over gewaakt moet worden dat de voorgestelde aanpassing niet alleen op arbeidsovereenkomsten maar ook op leerovereenkomsten van toepassing is (zie in dit verband het advies nr. 1.455 van 17 december 2003 betreffende de gevolgen voor het sociale zekerheidsstatuut van de jongeren van de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderen van sociale zekerheidsbijdragen).

- Factoren betreffende het loon - Definitie W

De Raad merkt op dat de tekst een definitie opneemt van de factor W (de loonmassa).

Hij wijst erop dat het moet duidelijk zijn dat wanneer de loonmassa moet vermenigvuldigd worden met 1,15 (uitzendsector) of 1,25 (betaling van de eindejaarspremie door een derde), het deze aldus vergrote W is die in aanmerking komt voor de berekening van de hogelonencomponent van de structurele korting.

Artikel X 12 – Toekenning van de doelgroepvermindering voor jonge werknemers

De Raad stelt vast dat krachtens artikel X12 de doelgroepvermindering voor jongeren eensdeels geldt voor de minderjarigen (deeltijds leerplichtigen tot 31 december van het jaar waarin ze 18 worden) en anderdeels voor de jongeren aangeworven met een startbaankaart en die laaggeschoold zijn.

De Raad merkt op dat het beperken van de jongerenkorting voor de startbanen type 2 en 3 tot laaggeschoolden de kosten van alternerend leren/werken doet toenemen en het voortbestaan van die stelsels hypothekeert. De kortingen voor de startbanen type 2 en 3 moeten ook aan hoger geschoolden toekomen zoals afgesproken in het kader van de vereenvoudiging van de banenplannen en zoals door de sociale partners benadrukt in hun advies nr. 1.455 van 17 december 2003 betreffende de gevolgen voor het sociale zekerheidsstatuut van de jongeren van de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderen van sociale zekerheidsbijdragen.

Artikel X 12ter – Vereisten voor het bekomen van de doelgroepvermindering voor jonge werknemers

De Raad constateert dat in artikel X12 ter de voorwaarden worden bepaald tot het bekomen van de doelgroepvermindering van de jongeren. Een van die voorwaarden houdt in dat de startbaankaart moet attesteren dat de betrokken jongere een laaggeschoolde jongere is zoals bedoeld in artikel 24 van de wet 24 december 1999.

Dienaangaande verwijst de Raad naar zijn opmerking onder artikel X12 betreffende de voorwaarde van "laaggeschooldheid".

Artikel 3 - Inwerkingtreding

De Raad constateert dat artikel 3 van het ontwerp van koninklijk besluit de inwerkingtreding van zijn bepalingen regelt. Die inwerkingtreding is vastgesteld op 1 januari 2004, behalve voor een aantal bepalingen, waaronder artikel X-2, 4° dat op 1 april 2004 in werking zou treden. Hij merkt op dat artikel X-2, 4° de factoren betreffende de structurele vermindering van de socialezekerheidsbijdragen bepaalt die in aanmerking moeten worden genomen voor de berekening van die vermindering.

De Raad vestigt er de aandacht op dat in elk geval de aanpassingen aan de structurele verminderingen in werking treden op 1 januari 2004. Deze aanpassingen betreffen de lagelooncomponent (optrekken loongrens S0 en wijziging alfa), de hogelooncomponent (invoering S1 en invoering delta) en de verhoging van het basisforfait F.

De Raad wijst erop dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid vindt dat het uit wetgevingstechnisch oogpunt een vergissing is artikel X-2, 4° van het ontwerp van koninklijk besluit op 1 april 2004 in werking te laten treden, omdat de voornoemde wijzigingen in het stelsel van de structurele vermindering op 1 januari 2004 in werking treden.

Bovendien is de Raad van oordeel dat de inwerkingtreding van die bepaling op 1 april 2004 problemen kan meebrengen, aangezien de andere elementen die voor de berekening van de structurele vermindering van de socialezekerheidsbijdragen in aanmerking worden genomen, in werking treden op 1 januari 2004 voor indienstnemeningen vanaf die datum.

Hij vraagt bijgevolg dat in artikel 3 van het ontwerp van koninklijk besluit geen melding wordt gemaakt van artikel X-2, 4°.
